Dosarul nr. 3-1036/2023

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

04 noiembrie 2025 mun. Chișinău
Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)
În componența:
Președintele ședinței, judecător **Gandrabur Marcel**
Grefier **Negru Elena**

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată de Cuciuc Alexandru împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la achitarea orelor de muncă suplimentare, încasarea penalităților de întârziere, compensarea prejudiciului cauzat și compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului,

c o n s t a t ă:

Argumentele participanţilor la proces.

La data de 21 aprilie 2023 Cuciuc Alexandru a înaintat **acțiune de contencios administrativ** împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră (în continuare IGPF) cu următoarele pretenții:

- Constatarea actului administrativ individual nr. 35/18-1-2493 din 22 martie 2023, ca fiind emis vicios de către IGPF.

- Anularea actului administrativ individual nr. 35/18-1-2493 din 22 martie 2023.

- Obligarea pârâtului de a efectua calculul corect al orelor suplimentare cu achitarea plății pentru munca suplimentară prestată pentru perioada iunie 2021 - decembrie 2022, precum și a penalităților de întârziere, în conformitate cu legislației în vigoare.

- Obligarea pârâtului de a iniția procedurile de control intern în vederea constatării încălcărilor în domeniul dreptului muncii, cu sancționarea persoanelor vinovate.

- Compensarea cheltuielilor de judecată în partea ce ține de prejudiciul material cauzat prin afectarea drepturilor salariale ale reclamantului, precum și alte cheltuieli ce vor fi suportate în prezentul proces.

În motivarea acțiunii a menționat următoarele:

La 29 decembrie 2022 a fost emis ordinul IGPF nr. 792/ps ”Cu privire la personal”, în conformitate cu prevederile art. 38, alin. (1, lit. (c) (după acumularea vechimii în muncă, ce permite dreptul la pensie), alin. (3), art. 49 din Legea nr. 288 din 16 decembrie 2016, privind

funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne. Conform ordinului dat, din 04.01.2023 s-a încetat raportul de serviciu al comisarului-șef Cuciuc Alexandru Teodor, șef adjunct direcție, Șef al Secției secretariat și petiții a Direcției Secretariat a IGPF, cu dreptul de i se stabili pensia pe linia CNAS. Conform aceluiași ordin a fost stabilit doar achitarea compensației bănești pentru 25 zile de concediu anual nefolosit pentru anul 2017 și 31 zile pentru anul 2018 și a indemnizației unice bănești la concedierea la pensie. Fiind adus la cunoștință ordinul dat, a făcut mențiunile corespunzătoare, pe verso, referitor la dezacordul neachitării orelor suplimentare și a calculării incorecte a vechimii calendaristice, pentru achitarea indemnizației unice. La 04.01.2023 în Secretariatul IGPF cu nr. 270 a fost înregistrată cererea angajatului IGPF, Cuciuc Alexandru, prin care a fost solicitată achitarea plății pentru orele suplimentare, prestate în perioada 01.06.2021-31.12.2022, precum și furnizarea informației aferent confirmative a evidenței și calculului muncii suplimentare. La 27 februarie 2023, a primit răspunsul IGPF cu nr. 35/18-1-565 din 24 ianuarie 2023, prin care a fost informat despre faptul că a fost examinată cererea din 04 ianuarie 2023, în care a solicitat să-i fie achitată plata pentru orele de muncă suplimentare, prestate în perioada 01 iunie 2021 - 31 decembrie 2022 și furnizarea informației aferent confirmative a evidenței și calculului muncii suplimentare. Conform răspunsului IGPF cu nr. 35/18-1-565 din 24 ianuarie 2023, calculul estimativ pentru prestarea muncii suplimentare, constituie 11 711,09 lei, care n-au fost achitate din cauza neplanificării bugetului pentru anii 2021 și 2022, necătând la faptul că s-a pensionat în anul 2023. Nefiind de acord cu răspunsul IGPF, la 07.03.2023, cu nr. C-207 în Direcția secretariat a IGPF a fost depusă cererea prealabilă, prin care s-a solicitat: admiterea cererii prealabile, anularea răspunsului IGPF cu nr. 35/18-1-565 din 24 ianuarie 2023, cu repunerea în toate drepturile lezate, furnizarea copiilor autentificate a tabelelor de evidență a timpului de muncă pentru fiecare lună a anului 2021 și 2022, începând cu luna iunie 2021 până în decembrie 2022, inclusiv, achitarea plății integrale pentru orele de muncă suplimentară, prestate în perioada iunie 2021 – decembrie 2022, inclusiv și compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului, prevăzute de legislație, pentru fiecare lună de întârziere a acestor plăți și informarea în scris pe suport de hârtie, fiind preventiv apelat la numărul de telefon mobil. Necătând la solicitările, descrise în cererea prealabilă, la 11.04.2023 de la oficiul poștal din comuna Băcioi al mun. Chișinău, i-a fost înmânat sub semnătură, răspunsul IGPF cu nr. 35/18-1-2493 din 22.03.2023, prin care IGPF, informează că cererea prealabilă a fost examinată, însă invocă aceleași motive, precum că nu au fost planificate mijloace bănești, pentru achitarea orelor suplimentare a angajaților poliției de frontieră. În aceiași zi a primit de la oficiul poștal și răspunsul MAI cu nr. 44/15-1459 din 30.03.2023, care repetă practic întocmai răspunsul IGPF. Este de menționat faptul că, cererile depuse au fost examinate superficial, iar răspunsurile expediate sunt întocmite formal. În primul rând, orele suplimentare nu corespund realității, adică ar trebui să fie nu 12 ore pentru anul 2021, ci 15 ore pentru anul 2021 și 50 ore pentru anul 2022, în total 65 ore suplimentare și respectiv calculul pentru toate orele suplimentare nicidecum nu poate fi de 11 711,09 lei. Este de menționat faptul că, conform dispoziției IGPF nr. 78 din 09.07.2021 ”Cu privire la măsurile suplimentare de asigurare a

securității frontaliere și ordinii publice în perioada 10-12 iulie 2021", Cuciuc Alexandru a fost inclus la 10.07.2021, conform anexei nr. 1, în grupul central de gestionare a situațiilor specifice și de criză frontalieră, iar conform punctului 4 a Dispoziției în cauză, toți membrii grupului central de gestionare a situațiilor specifice și de criză frontalieră, vor activa din data de 10 iulie 2021, orele 10.00 - până la indicațiile suplimentare. Conform punctului 13, Direcția economie și finanțe, va asigura calcularea și achitarea sporului pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus, pentru angajații implicați în realizarea prezentei dispoziții. Respectiv, la 15.07.2021, în Secretariatul IGPF a fost înregistrată Dispoziția nr. 81 "Cu privire la stabilirea evidenței timpului de muncă și remunerarea muncii personalului Poliției de Frontieră. Conform punctului nr. 1 a fost dispusă stabilirea orelor suplimentare pentru angajații Poliției de Frontieră, conform anexei nr. 1 și nr. 2, iar conform punctului nr. 6 al anexei nr. 1, Cuciuc Alexandru a activat la data de 10.07.2021, în perioada 10.00-13.00, adică 3 ore, care din motive neclare n-au fost incluse în tabelul de evidență a timpului de lucru pentru luna iulie 2021 și n-au fost achitate, conform prevederilor punctului nr. 4, care prevedea că Direcția economie și finanțe să asigure calcularea și achitarea sporului pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus, pentru angajații stipulați, conform dispoziției nr. 81 din 15.07.2021, necătând la faptul că conform informațiilor deținute, unii conducători au beneficiat de mijloace bănești respective. În al doilea rând, pentru orele suplimentare, acumulate în timpul asigurării ordinii publice la Alegerile Parlamentare din anul 2021, au fost prevăzute mijloace bănești, care din motive neclare n-au fost achitate, angajaților implicați în acea perioadă. Mai mult ca atât, pentru orele suplimentare din anul 2021, n-au fost planificate mijloace bănești în anul bugetar 2022, iar pentru orele suplimentare prestate în anul 2022, n-au fost planificate mijloace bănești în anul 2023. În cadrul IGPF, există o practică vicioasă de a nu achita intenționat orele suplimentare angajaților, fapt confirmat de unii angajați, cărora n-au fost achitate orele suplimentare, tocmai din anul 2019, posibil și mai devreme, iar la adresarea acestor angajați, IGPF comunică că reieșind din prevederile normei juridice, constată expirarea termenului de prescripție, prevăzut pentru revendicarea dreptului plății orelor suplimentare pentru perioada anului 2019. Suplimentar, este de menționat faptul că IGPF specifică că atragerea la munca suplimentară a angajaților Poliției de frontieră, în mare parte reprezintă rezultatul instituirii stării de urgență pe întreg teritoriul Republicii Moldova, fapt ce nu corespunde adevărului, pentru că starea de urgență a fost instituită pe 24.02.2022, pe când ore suplimentare au fost efectuate, inclusiv pe parcursul anului 2021, iar pentru perioada stării de urgență Guvernul Republicii Moldova a alocat MAI, inclusiv IGPF mijloace financiare în acest sens, care au fost achitate tuturor angajaților în mod uneori egal, neținând cont de orele suplimentare, acumulate de unii angajați ai Poliției de Frontieră. Este de menționat faptul că, plata pentru orele suplimentare, constituie parte integrantă a fiecărui salariu lunar, iar neretribuirea muncii suplimentare în termenul prevăzut de legislație reprezintă o contravenție reglementată de art. 55 alin. (3) lit. c) ale Codului contravențional al RM. pentru care survine răspunderea prevăzută la art. 146 alin, (2) Codul muncii. Prevederile

legale, ce reglementează cele invocate: Legea 270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar. Articolul 10: ”componentele salariului lunar”. (2) ”Suplimentar la cele menționate la alin, (1), personalul unităților bugetare beneficiază, după caz, de: ... sporuri pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus” , astfel, plata pentru munca suplimentară este parte componentă a salariului lunar. Codul muncii nr. 154/2003: Articolul 130: ”Structura salariului, condițiile și sistemele de salarizare: (1) Salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul de bază) și alte plăți de stimulare și compensare. Chiar pârâtul, în răspunsurile sale indică faptul că plata pentru munca suplimentară este sporul la salariu, deci acesta trebuie să fie achitat odată cu salariul de bază adică nu mai rar de o dată pe lună și nu mai târziu de data de 10 a lunii următoare. Articolul 142: ”Termenele, periodicitatea și locul de plată a salariului: (1) Salariul se plătește periodic, nemijlocit salariatului sau persoanei împuternicite de acesta, în baza unei procuri autentificate, la locul de muncă al salariatului, în zilele de lucru stabilite în contractul colectiv sau individual de muncă, dar: nu mai rar decât de două ori pe lună pentru salariații remunerați pe unitate de timp sau în acord; nu mai rar decât o dată pe lună pentru salariații remunerați în baza salariilor lunare ale funcției. Articolul 7: ”Interzicerea muncii forțate (obligatorii): (4) La munca forțată (obligatorie) se atribuie: încălcarea termenelor stabilite de plată a salariului sau achitarea parțială a acestuia; astfel, neachitarea muncii suplimentare o consideră ca o muncă forțată la care a fost supus de către pârât, iar aceste acțiuni sunt pasibile de răspundere penală. Articolul 9: ”Drepturile și obligațiile de bază ale salariatului, (1) Salariatul are dreptul: la încheierea, modificarea, suspendarea și desfacerea contractului individual de muncă, în modul stabilit de prezentul cod; la muncă, conform clauzelor contractului individual de muncă; la un loc de muncă, în condițiile prevăzute de standardele de stat privind organizarea, securitatea și sănătatea în muncă, de contractul colectiv de muncă și de convențiile colective; la achitarea la timp și integrală a salariului, în corespundere cu calificarea sa, cu complexitatea, cantitatea și calitatea lucrului efectuat: ”drepturi pe care pârâtul i le-a încălcat și i le încalcă până în prezent. Articolul 145. ”Compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului: Compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului se efectuează prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat dacă reținerea acestuia a constituit cel puțin o lună calendaristică de la data stabilită pentru achitarea salariului lunar. Compensarea prevăzută la alin. (1) se efectuează separat pentru fiecare lună, prin majorarea salariului în conformitate cu coeficientul inflației calculat în modul stabilit. (4) Modul de calculare a sumei de compensare a pierderii unei părți din salariu în legătură cu încălcarea termenelor de plată a acestuia se stabilește de Guvern ...” Hotărârea Guvernului nr. 535/2003 ”privind aprobarea Modului de calculare și de plată a sumei de compensare a pierderii unei părți din salariu în legătură cu încălcarea termenelor de achitare a acestuia. Pct. 3: Refuzul angajatorului de a calcula și de a plăti suma de compensare a pierderii unei părți din salariul neachitat în termen poate fi atacat de către angajat în instanța judecătorească. Pct. 2: Compensarea pierderii unei părți din salariu în legătură cu încălcarea

termenelor de plată a acestuia se efectuează de către toate întreprinderile, instituțiile și organizațiile din sectorul real și sectorul bugetar, indiferent de tipul de proprietate și forma de organizare juridică, prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat, dacă reținerea a durat o lună calendaristică. Pct. 8: Sumele de compensare se plătesc: c) pentru angajații din sectorul bugetar - din contul mijloacelor aprobate acestora în bugetul din care se întreţin, precum și, după caz, din mijloacele speciale .constituite în conformitate cu legislația; Pct. 10: Conducătorii întreprinderilor, instituțiilor și organizațiilor sunt responsabili, conform legislației, pentru calcularea corectă și în termen a sumei de compensare a pierderii unei părți din salariu în legătură cu încălcarea termenelor de plată a acestuia. La depistarea cazurilor de calculare incorectă, aceștia sunt obligați să corecteze imediat eroarea comisă și să achite angajatului sumele datoare pentru perioada în cauză. Pct. 12: în fiecare caz aparte conducătorul întreprinderii, instituției, organizației este obligat să informeze angajatul privitor la suma de compensare ce i se cuvine pentru pierderea unei părți din salariu în cazul încălcării termenelor de plată. Articolul 55: "încălcarea legislației muncii: (3) încălcarea legislației muncii, manifestată prin: prestarea muncii de către o persoană fără a avea încheiat un contract individual de munca in formă scrisă; stabilirea și achitarea unui salariu sub nivelul minim garantat de stat sau stabilit prin contractul colectiv/convenția de muncă; neretribuirea muncii suplimentare, a muncii prestate în zilele de repaus și de sărbătoare nelucrătoare și/sau a muncii de noapte; în răspunsul contestat al IGPF nr. 35/18-1-2493 din 22.03.2023 a fost informat despre faptul că "...dosarul administrativ se transmite Ministerului Afacerilor Interne - autoritate publică ierarhic superioară, pentru a se expune asupra legalității actului administrativ, emis de IGPF, iar pe cale de consecință decizia definitivă cu privire la cererea prealabilă DVS., aparține autorității ierarhice superioare. " La 11.04.2023 a primit răspunsul MAI nr. 44/15-1459 din 30.03.2023 prin care a fost informat că "solicitarea cu referire la compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului nu este opozabilă, astfel autoritatea ierarhic superioară i-a respins cererea prealabilă C-207/23 din 07.03.2023, fără a ține cont de faptul că sporul pentru munca suplimentară prestată este parte integrantă a salariului lunar, în conformitate cu prevederile: Legii 270/2018 privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar: Articolul 10: "componentele salariului lunar" alin: (2) "Suplimentar la cele menționate la alin, (1), personalul unităților bugetare beneficiază, după caz, de: ... sporuri pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus. Codul muncii nr. 154/2003: Articolul 130: "Structura salariului, condițiile și sistemele de salarizare: alin. (1) Salariul include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcției), salariul suplimentar (adaosurile și sporurile la salariul (le bază) și alte plăți de stimulare și compensare. Astfel, procedura prealabilă a fost respectată de către reclamantul Cuciuc Alexandru. Conform art. 5 din Codul administrativ, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea. Articolul 7 al aceluiași Cod,

prescrie că, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public. În conformitate cu prevederile art. 10 din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public. Răspunsul contestat a IGPF cu nr. 35/18-1-2493 este un act administrativ individual defavorabil. Noțiunea de "act administrativ" este reglementată în legislația națională, cât și în Rezoluția (77) 31 Cu privire la protecția individului față de actele autorităților administrative, adoptată de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997, statuează că, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voință, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorități publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorității publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertățile sau interesele persoanelor fizice sau juridice și care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare. În conformitate cu art. 17 al Codului administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă. Potrivit prevederilor art. 21 al Codului administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege. Conform art. 36 din Codul administrativ, instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ este obligată să respecte principiul supremației dreptului, în conformitate cu care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sunt considerate valori supreme și sunt garantate de stat. Instanțele de judecată competente aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerare a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului. În conformitate cu art. 93 din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale. Conform prevederilor art. 189 alin. (1) al Codului administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. Conform art. 206 din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de

control normativ). Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ. Potrivit prevederilor art. 119 alin. (1) din Codul administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert în corespundere cu prevederile art. 118 alin. (l)-(3) din Codul administrativ, (1) Motivarea este operațiunea administrativă prin care se expun considerentele care justifică emiterea unui act administrativ individual. În motivare se indică temeiurile esențiale de drept și de fapt pe care le-a luat în considerare autoritatea publică pentru decizia sa. Din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. Motivarea trebuie să se refere și la argumentele expuse în cadrul audierii. (2) Motivarea completă a unui act administrativ individual cuprinde: a) motivarea în drept - temeiul legal pentru emiterea actului administrativ, inclusiv formele procedurale obligatorii pe care se bazează actul; b) motivarea în fapt - oportunitatea emiterii actului administrativ, inclusiv modul de exercitare a dreptului discreționar, dacă este cazul; c) în cazul actelor administrative defavorabile - o descriere succintă a procedurii administrative care a stat la baza emiterii actului: investigații, probe, audieri, opinii ale participanților contrare conținutului final al actului etc. (3) Motivarea completă este obligatorie, este parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia. Nici una din constatările enumerate în Răspunsul IGPF nr. 35/18-1-2493 din 22.03.2023 nu corespund prevederilor legale nominalizate întrucât temeiul legal este invocat în mod eronat, atât în partea ce ține de prevederile art. 139 Cod administrativ "efectele juridice ale actului administrativ" cât și cele referitoare la penalitatea neachitării plății pentru munca suplimentară, dat fiind faptul că aceste penalități și termene sunt reglementate de Codul muncii, Legea salarizării în sectorul bugetar și HG privind modul de calcul a plăților pentru neachitarea în termen a salariului, a cărui parte componentă este și sporul pentru munca suplimentară. Potrivit prevederilor art. 21 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. (2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate, astfel, principiul legalității este unul obligatoriu spre a fi respectat la emiterea actului administrativ, însă, în contextul ilegalităților enunțate mai sus la emiterea actului administrativ (Răspunsul IGPF nr. 35/18-1-2493) este evident că autoritatea emitentă a actului administrativ nu a respectat principiul legalității. În contextul celor enunțate, rezultă că Răspunsul IGPF nr. 35/18-1-2493, emis de către Șeful IGPF, este unul superficial, nemotivat în modul stabilit de Codul muncii, Legea salarizării în sectorul bugetar și HG privind modul de calcul a plăților pentru neachitarea în termen a salariului și fără a reflecta concret care sunt constatările care au stat la baza emiterii actului administrativ. Pornind de la constatările CtEDO, care în practica sa reține că garanțiile unui proces echitabil în materie penală, stabilite de către Curtea Europeană, sunt aplicabile în egală măsură și procedurilor disciplinare (cauza Vanjak v. Croația, hotărârea din 14.01.2010),

luând în considerare atât gravitatea acuzațiilor împotriva agentului public, cât și consecințele grave aplicabile, și anume pierderea locului de muncă, în ciuda faptului că legislația operează cu categoria de răspundere disciplinară, și nu penală. Reieșind din circumstanțele expuse, procedurilor disciplinare le este aplicabil, inclusiv, principiul in dubio pro reo, potrivit căruia orice dubiu se interpretează în favoarea inculpatului. În acest sens, se notează că, în conformitate cu prevederile art. 16 din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare. Conform art. 137 al Codului administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Daca autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare. în esență dreptul discreționar al autorității publice este de a permite administrației să răspundă flexibil la diferite probleme. în acest fel, autoritatea publică poate lua decizii individuale în cadrul unui cadru legal, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract și circumstanțele reale a unei situații concrete. în special, discreția oferă un loc pentru un test de rapiditate și echitate. La discreția administrației, trebuie să fie determinată o consecință legală din mai multe măsuri posibile, permise în fiecare caz. Autoritatea publică are posibilitatea de a alege o măsură, în baza dreptului discreționar, autoritatea publică are o marjă de apreciere și trebuie să încorporeze propriile considerente de oportunitate în decizia sa. Termeni precum „poate" sau „este autorizat" în normele legale indică o astfel de latitudine. Respectiv, autoritatea trebuie să-și exercite întotdeauna discreția, așa cum solicită legiuitorul. Totodată, instanța de judecată reiterează că, autoritatea publică nu este complet liberă în utilizarea dreptului discreționar. Acțiunea administrativă trebuie să se bazeze pe o decizie discreționară cuvenită. Astfel, se reține că, autoritățile publice "trebuie" să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Prin urmare, administrația este obligată legal să își exercite discreția fără erori discreționare. Concomitent se reține, că în toate cazurile din motivarea deciziilor discreționare trebuie să poată fi recunoscute și punctele de vedere, puncte din care autoritatea publică a reieșit la exercitarea dreptului discreționar. La caz, urma a fi stabilit dacă decizia contestată conține un răspuns la aceste întrebări de ordin legal și bună administrație. În conformitate cu prevederile art. 225 alin. (2) din Codul administrativ, verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) și-a exercitat dreptul

discreționar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar; d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege. Mai mult, art. 16 din Codul administrativ legiferează că, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare. în același sens, se remarcă că, proporționalitatea este un aspect al legalității activității administrației și are ca finalitate de a echilibra acțiunea administrativă și de a interzice excesul de putere la realizarea ei. în acest sens, urmează a fi verificat faptul dacă decizia autorității publice pârâte constituie un act administrativ emis cu respectarea proporționalității. Or, proporționalitatea presupune punerea în balanță de către autoritatea publică a drepturilor persoanei și a interesului public, și efectuarea unei analize între avantaje și dezavantaje în relație cu măsura oficială și scopul legitim urmărit prin ea. Potrivit art. 18 din Codul administrativ, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții. Așadar, relaționând cele expuse supra și coroborându-le și cu prevederile art. 29 din Codul administrativ, se deduce că aprecierea respectării principiului proporționalității constă dintr-un test format din patru elemente. Prin urmare, o măsură oficială întreprinsă de autoritățile publice și instanța de judecată este proporțională dacă: - urmărește un scop legitim; - este potrivită; - necesară și - rezonabilă. Scopul măsurii stabilește criteriul și punctul de referință pentru întrebarea dacă măsura este potrivită, necesară și proporțională pentru atingerea acestui scop. Astfel, dacă scopul în sine nu este legitim, măsura nu este deci proporțională. Astfel, art.3 Cod administrativ prevede expres că legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținându-se cont de interesul public și de regulile statului de drept. Prevederile art. 36 Cod administrativ, stabilește că, principiul supremației dreptului constă în aceea că, instanța de judecată competentă să soluționeze acțiunile în contencios administrativ, este obligată să respecte principiul supremației dreptului în conformitate cu care, demnitatea omului, drepturile și libertățile lui sunt considerate valori supreme și sunt garantate de stat. Instanțele de judecată competente, aplică principiul supremației dreptului cu luarea în considerente a jurisprudenței Curții Europene pentru Drepturile Omului. Conform art. 32 Cod administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntîrziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate. Conform art. 94 alin. (1) Cod administrativ, înainte de emiterea unui act administrativ individual defavorabil pentru un participant sau înainte de respingerea unui act administrativ individual favorabil, participantul are dreptul să fie audiat în legătură cu faptele și

circumstanțele relevante pentru actul ce urmează a fi emis. Conform art. 31 Cod administrativ, actele administrative individuale şi operațiunile administrative trebuie să fie motivate. Potrivit art. 195 Cod administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169-171. Codul de procedură civilă la art. 277 reglementează, orice persoană care se consideră vătămată într-un drept, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționare în termen legal a unei cereri se poate adresa instanței judecătoreşti competente pentru anularea actului, repunerea în drept şi repararea prejudiciului.

Prin **cererea suplimentară** depusă de Cuciuc Alexandru s-a solicitat încasarea compensației prevăzute de art. 145 din Codul muncii: 63 679,26 lei - compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat pentru 3 ore din luna iulie 2021; 238 763,24 lei - compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat pentru 12 ore din luna august 2021; 40 141,15 lei - compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat pentru 22 ore din luna iulie 2022; 5 447,78 lei - compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat pentru 4 ore din luna august 2022; 24 280,70 lei - compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului prin indexarea obligatorie și în mărime deplină a sumei salariului calculat pentru 24 ore din luna octombrie 2022. *(f.d. 115)*

Prin **referința** depusă de IGPF s-a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată, ca fiind neîntemeiată. *(f.d. 38)*

În ședința de judecată Cuciuc Alexandru nu s-a prezentat deși a fost citat legal despre data, locul și ora derulării procesului judiciar, în virtutea art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia.

În ședința de judecată reprezentantul IGPF, Dragoi Alexandru, nu a recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea ei ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând piesele dosarului prin prisma rigorilor art. 130 din Codul de procedură civilă prin coraportare la prevederile legale ce guvernează raportul juridic litigios, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea dedusă judecății este admisibilă însă neîntemeiată şi urmează a fi respinsă din următoarele considerente.

Conform **art. 22 din Codul administrativ**, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

În concordanță cu **art. 93 din Codul administrativ**, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform **art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu **art. 194 alin. (1) din Codul administrativ**, în procedura în prima instanţă, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În conformitate cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169-171.

Conform **art. 219 din Codul administrativ**, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

În conformitate cu **art. 225 din Codul administrativ**, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Conform **art. 118 alin. (3) din Codul de procedură civilă**, circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Conform **art. 121 din Codul de procedură civilă**, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar **art. 122 din Codul de procedură civilă** prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

1. Revendicările părții reclamante se circumscriu acțiunii în obligare, susceptibile examinării în ordinea contenciosului administrativ în virtutea art. 206 alin. (1) lit. b) și art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ. Or, reclamantul pretinde emiterea actului administrativ individual privind achitarea plăților pentru munca suplimentară, penalităților de întârziere și compensației pentru pierderile cauzate de neachitarea la timp a salariului.

2. Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

3. Partea reclamantă a întreprins acțiuni pentru tranșarea extrajudiciară a litigiului, a se vedea răspunsul IGPF nr. 35/18-1-2493 din 22 martie 2023.

4. Corelând momentul comunicării deciziei pe calea prealabilă, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă întrunirea termenului legal de valorificare a acțiunii.

5. Partea reclamantă pretinde încălcarea dreptului la muncă sub forma neachitării plăților salariale restante.

6. Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, instanța constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Raționamentele instanței de judecată.

Instanța de judecată este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele. Din interpretarea art. 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului, pronunțarea de către instanțele judecătorești a unor hotărâri motivate constituie una dintre garanțiile dreptului fundamental la un proces echitabil și acesta presupune obligațiunea instanței judecătorești de a se expune în hotărârile contestate asupra tuturor cerințelor acțiunii, precum și argumentelor

invocate de către părți întru, respectiv, admiterea sau respingerea acestora (cauza *Albină c/România, Hotărâre din 28 aprilie 2005, § 33*).

Articolul 6 § 1 din Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului, obligă instanţele să-şi motiveze deciziile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând instanţelor să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument (a se vedea *Van de Hurk c. Olandei, 19 aprilie 1994, §§ 59 şi 61, Seria A nr. 288, şi Burg c. Franţei (dec.), nr. 34763/02, CEDO 2003-II*). Întinderea obligaţiei de a-și motiva deciziile poate varia în conformitate cu natura deciziei şi trebuie determinată în lumina circumstanţelor cauzei (a se vedea *Ruiz Torija c. Spaniei şi Hiro Balani c. Spaniei, 9 decembrie 1994, Series A nr. 303-A şi 303-B, § 29 şi, respectiv, § 27; şi Helle c. Finlandei, 19 decembrie 1997, § 55, Rapoarte privind hotărîrile şi deciziile 1997-VIII*).

De altfel, instanţa de judecată nu poate exclude un argument sau o circumstanţă pretinsă de o parte care în opinia sa este determinantă şi confirmă poziţia sa, fără a o aprecia prin prisma temeiniciei, pertinenței litigiului în raport cu situaţia de fapt. Or, respectarea principiului egalităţii în faţa legii şi a justiţiei, precum şi dreptul părţilor de a fi auzite, reprezintă un aspect inerent respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 § 1 al Convenţiei pentru Apărarea Drepturilor Omului şi Libertăţilor Fundamentale.

În plus, principiul *jura novit curia*, aplicabil la judecarea litigiilor enunţă că judecătorul trebuie să aplice acel text de lege care corespunde situaţiei de fapt calificate juridic de către parte, în măsura în care situaţia de fapt respectivă este confirmată de probele administrate în cauză.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului reiterează că efectul articolului 6 § 1 din Convenţie este, *inter alia*, de a plasa un „tribunal” sub o obligaţie de a efectua o examinare adecvată a declarațiilor, argumentelor şi probelor, fără a prejudicia evaluarea acestora sau a faptului dacă ele sunt relevante pentru decizia sa.

Totodată instanța învederează jurisprudența Curţii Europene a Drepturilor Omului, care statuează că întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum şi de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinale şi de practicile diferite privind prezentarea şi redactarea sentințelor şi hotărârilor în diferite state (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Van den Hurk împotriva Olandei din 19 aprilie 1994, paragraful 61*).

Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate (*Boldea împotriva României din 15 februarie 2007, paragraful 29; Helle împotriva Finlandei din 19 februarie 1997, paragraful 60*). Or, conform regulilor unui proces echitabil, pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, instanţa are obligaţia să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt identificate spre apreciere şi să nu să se limiteze doar la însușirea motivelor şi concluziilor date de participanții procesului.

Comisia Europeană în anul 2006 prin Compendiul de «cele mai bune practici» privind managementul timpului în cazul procedurilor judiciare (Strasbourg, 8 decembrie 2006,

CEPEJ(2006)13) [6], a stabilit că, „Judecătorii joacă rolul unui “terţ imparţial” în procesul de soluţionare a unui conflict.

Noţiunea de “act administrativ” este definită atât în legislația autohtonă, cât şi în Rezoluţia (77) Cu privire la protecţia individului faţă de actele autorităţilor administrative, adoptată de Comitetul de Miniştri al Consiliului Europei la 28 septembrie 1997. În accepțiunea reglementărilor enunțate, actul administrativ este o manifestare juridică unilaterală de voinţă, cu caracter normativ sau individual, din partea unei autorităţi publice în vederea organizării executării sau executării în concret a legii, actul administrativ desemnează orice măsuri individuale sau decizii luate în cadrul exercitării autorităţii publice, susceptibile de a afecta direct drepturile, libertăţile sau interesele persoanelor fizice sau juridice şi care nu este un act îndeplinit în cadrul exercitării unei funcții judiciare.

Controlul judiciar exercitat asupra administraţiei publice dispune de câteva trăsături distincte: este exercitat de către instanţa judecătorească care este independentă sub aspect organizaţional şi funcţional faţă de subiectul controlat; prin intermediul controlului se exercită funcţia instanţei de judecată (justiţiei) în calitatea sa de putere independentă din sistemul frânelor şi contrabalanţelor, care constituie o garanţie a legalităţii şi a contracarării abuzurilor de putere din partea autorităţilor executive; se realizează în cadrul procesului judiciar reglementat de normele juridice procesuale; un cerc de subiecţi speciali ai acestor raporturi juridice; existenţa unui litigiu de drept public în calitate de temei al activităţii de control judiciar; controlul judiciar urmăreşte realizarea a două scopuri: pe de o parte, asigurarea protecţiei drepturilor şi intereselor legale ale persoanelor fizice şi juridice, adică a interesului particular, pe de altă parte, neadmiterea excesului de putere din partea executivului, adică a interesului public; activitatea instanţelor de control asupra autorităţilor administraţiei publice este limitată de următoarele condiţii: temei al exercitării acestuia serveşte doar depunerea unei cereri din partea persoanelor interesate, adică controlul judiciar este mijlocit sau pasiv; obiect al activităţii de control îl constituie doar respectarea de către subiect a cerinţelor legalităţii, dar nu şi ale oportunităţii.

Instanța relevă că, pe parcursul derulării procesului judiciar, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a satisfăcut pretențiile formulate de Cuciuc Alexandru în privința achitării plăților pentru munca suplimentară prestată în perioada iunie 2021 - decembrie 2022. În acest sens, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a emis:

- ordinul nr. 436/ps din 28 iulie 2023 ”Cu privire la achitarea orelor pentru munca prestată suplimentar angajaților Inspectoratului General al Poliției de Frontieră” pe anul 2021.

- ordinul nr. 437/ps din 28 iulie 2023 ”Cu privire la achitarea orelor pentru munca prestată suplimentar angajaților Inspectoratului General al Poliției de Frontieră” pe anul 2022.

- ordinul nr. 485/ps din 18 august 2023 ”Cu privire la achitarea orelor pentru munca prestată suplimentar angajaților Inspectoratului General al Poliției de Frontieră” pe anul 2022.

- ordinul nr. 510/ps din 29 august 2023 ”Cu privire la personal”. *(f.d. 121-134)*

Prin urmare, revendicările ce vizează plata pentru munca suplimentară urmează a fi respinse, în caz contrar s-ar dispune încasarea dublă, nejustificată, a respectivelor plăți.

Cu referire la penalitățile de întârziere și compensația pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului, instanța va remarca că în lumina **art. 145 din Codul muncii**, compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului se efectuează prin indexarea obligatorie şi în mărime deplină a sumei salariului calculat dacă reţinerea acestuia a constituit cel puţin o lună calendaristică de la data stabilită pentru achitarea salariului lunar.

În acord cu **art. 10 din Legea privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar**, salariul lunar al personalului din unitățile bugetare pentru activitatea desfășurată pe durata normală a timpului de lucru stabilită de lege este constituit din:

a) partea fixă, compusă din: – salariul de bază; – sporul lunar în valoare fixă; – sporul lunar pentru gradul profesional; – sporul lunar pentru deținerea titlului științific și/sau științifico-didactic; – sporul lunar pentru deținerea titlului onorific;

b) partea variabilă, care cuprinde: – sporul pentru performanță; – sporuri cu caracter specific.

Suplimentar la cele menționate la alin. (1), personalul unităților bugetare beneficiază, după caz, de: – sporul de compensare pentru munca prestată în condiții nefavorabile; – sporuri pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus; – spor pentru participare în proiecte de dezvoltare finanțate din surse externe; – spor pentru realizarea sarcinilor prioritare în contextul implementării cerințelor de aderare la Uniunea Europeană; – sporul de compensare pentru munca prestată în condiţii de risc sporit pentru sănătate; – sporul pentru consolidarea capacităților instituționale ale autorităților publice locale amalgamate; – sporul pentru consolidarea capacităților manageriale și profesionale ale personalului din cadrul autorităților publice locale de nivelul întâi; – premii unice; – premiu anual.

Salariul de bază corespunde muncii prestate în cadrul programului complet de muncă în cursul unei luni.

Pentru munca suplimentară, personalul unităților bugetare are dreptul la: a) spor pentru orele de muncă prestate în afara duratei normale a timpului de muncă sau în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus pentru activități desfășurate potrivit atribuțiilor postului, dacă orele de muncă suplimentară sau zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau zilele de repaus nu sunt compensate cu alte ore/zile libere în conformitate cu legile speciale/contractele colective de muncă/regulamentele interne.

În accepțiunea **Legii privind sistemul unitar de salarizare în sectorul bugetar**:

Salariu de bază – element din partea fixă a remunerației lunare la care are dreptul personalul din unitățile bugetare, corespunzător clasei de salarizare stabilite în funcție de categoria de calificare, vechimea în muncă, nivelul unității bugetare la care se prestează activitatea, în corespundere cu anexele la prezenta lege.

În accepțiunea **Codului muncii**:

Remuneraţie – retribuţie bănească care include salariul de bază (salariul tarifar, salariul funcţiei), precum şi toate adaosurile, sporurile, premiile şi alte plăţi de stimulare şi compensare

acordate salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă pentru munca prestată.

Salariul reprezintă orice recompensă sau câştig evaluat în bani, plătit salariatului de către angajator în temeiul contractului individual de muncă, pentru munca prestată sau care urmează a fi prestată.

Din interpretarea cadrului normativ abordat supra, rezidă că sporurile pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus, nu se înglobează salariului ci reprezintă plăți suplimentare, adiționale salariului, distincte de cele ce compun partea fixă și variabilă a salariului. Există diferență între retribuția/remunerația bănească și salariul, iar art. 145 din Codul muncii face referire expresă la noțiunea de ”salariu”.

Prin urmare, pretinderea compensării pierderilor cauzate de neachitarea la timp a sporului pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus, nu poate avea loc. Or, această compensare poate deriva doar din neachitarea la timp a salariului, ceea ce nu se atestă în prezenta cauză.

Mutatis mutandis, același raționament este aplicabil și în privința penalității de întârziere care în virtutea **art. 146 din Codul muncii** se achită pentru neachitarea la timp a salariului și nu a sporului pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus. În același context, **art. 330 din Codul muncii** specifică - angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligaţie survine, în particular, în caz de reţinere a plăţii salariului. În caz de reţinere, din vina angajatorului, a salariului (art. 142), a indemnizaţiei de concediu (art. 117), a plăţilor în caz de eliberare (art. 143) sau a altor plăţi (art. 123, 124, 127, 139, 186, art. 225 alin. (8) etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

Articolele pre citate nu cuprind în sine sporurile pentru munca suplimentară, pentru munca de noapte și/sau pentru munca prestată în zilele de sărbătoare nelucrătoare și/sau în zilele de repaus.

În concluzie, cerințele reclamantului Cuciuc Alexandru sunt neîntemeiate și urmează a fi respinse.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge ca neîntemeiată acțiunea înaintată de Cuciuc Alexandru împotriva Inspectoratului General al Poliției de Frontieră cu privire la achitarea orelor de muncă suplimentare, încasarea penalităților de întârziere, compensarea prejudiciului cauzat și compensarea pierderilor cauzate de neachitarea la timp a salariului.

Hotărârea susceptibilă de atac cu apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii judecătorești, prin intermediul Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Președintele ședinței
Judecătorul **Gandrabur Marcel**